

LBRIS

We know
books

L.M. Aria

În brațele gerului

Editura Ink Story
Pucioasa, 2024

©EDITURA INK STORY, 2024

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al autorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor. Deținerea unei copii fără suportul fizic și original este ilegală (conform Legii dreptului de autor). Ca excepție, se permite preluarea unor scurte citate în eventuale recenzii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARIA, L.M.

În brațele gerului / L.M. Aria. - Pucioasa : Ink Story,

2024

ISBN 978-630-6633-22-7

821.135.1

Redactor: Adina Scutelnicu

Copertă: Dana Bratu

DTP: Radu Dumitrescu

www.ink-story.ro

office@ink-story.ro

Capitolul 1

În liniștea întunericului se auzeau doar bătăile neobosite ale aripilor corbului ce se învârtea în cerc deasupra ultimei case, în care gândurile aveau glasul lor propriu, iar cuvintele erau mute.

Zăpada curgea în valuri peste formele unduioase ale satului.

Ningea încă de dimineață, formându-se o pătură pufoasă, pătată de amprente copiilor, ce luau forma unor îngeri printați pe pământ, cu pași ce alergau în direcții neclare și bulgări încă nearuncați.

La mica fereastră cu rame din lemn vechi, cu privirea pierdută și capul susținut în palme, era o fetiță pe nume Dalia. Se lăsa hipnotizată de omul de zăpadă făcut de alte mâini, de mâini pe care le cunoștea. Și-a ridicat privirea spre stâlpul de iluminat, care parcă îl punea în scenă pe moșul schilod, căruia îi lipseau atât nasul, cât și brațele. Fulgii îi vedea ca pe niște cristale condamnate la o viață pe care nimeni nu ar trebui să o invidieze. Nu știa cât de lung era drumul de la cer la pământ, dar atunci când se nășteau, până la sfârșitul zilei, aveau să moară stâlciți și călcați în picioare, topiți ori făcuți bulgări. Aveau parte de o singură călătorie, un singur drum, o singură aventură, iar din resturile lor se nășteau alții și alții, până când Dumnezeu decidea să nu-i mai lase să zboare.

Acolo unde locuia, fetița avea o singură prietenă de vârsta ei, pe care o cunoștea de când era mai mică decât acum și cu care își petrecea aproape tot timpul. Erau și copiii mai mari în vârstă, însă lor le plăcea să preia cuvintele auzite de la oamenii urâți, cuvinte pe care nu le înțelegeau, cuvinte obscene, care le dădeau o aură de aroganță nefondată. Totodată, erau brutali, pentru că de așa ceva aveau parte în familiile lor perfecte doar atunci când ușa se deschidea, iar publicul era acolo să-i admire, pentru că un copil nu face ceea ce este învățat, ci ceea ce vede că fac ori zic părinții lui.

Dalia s-a îmbrăcat în fugă pentru a se întâlni cu cea de-a doua jumătate a ei și a găsit-o în genunchi, în zăpadă, înconjurată de mulți bulgări, de parcă se pregătea să atace o întreagă armată.

— Haide, ajută-mă și tu că eu nu-mi mai simt mâinile!

— Dar ce vrei să faci aici?

— Un iglu, doar că sper să nu se topească zăpada. Vreau să fie mare, să putem intra amândouă, i-a zis zâmbind și apoi s-au apucat de muncă.

— Stai la bunica ta în vacanța asta?

— Așa aș vrea, dar mama insistă să fac Crăciunul cu ei, iar eu nu vreau.

— Nici eu nu vreau. M-aș plictisi rău fără tine, poate o convingi; dacă vrei, pot să mă milogesc și eu de ea.

De pe fereastra puțin deschisă a bucătăriei, evadase mirosul de biscuiți proaspăt copti, scortişoară și lapte încălzit.

— Dalia, vrei să intri la o cană cu ciocolată caldă? a întrebat mama fetei.

Dalia s-a uitat evaziv spre casa bunicii, apoi a dat din cap afirmativ.

Mama prietenei ei era o femeie nici prea înaltă, nici prea grasă, avea părul scurt și blond, un blond ales de ea, pentru că atunci când îi creștea, cel de la rădăcină își arăta adevărata identitate. Avea constant zâmbetul pe buze, iar în casa lor mirosea întotdeauna a mâncare proaspăt gătită. Șortul îi era mereu murdar de câte o culoare diferită, ba veche, ba nouă. Când au intrat, Dalia a simțit cum căldura îi crăpa obrajii și din instinct a început să-i mângâie cu degetele la fel de înghețate.

Pentru a ajunge în bucătărie, trebuia să treacă prin camera de zi unde, în colț, lângă fereastră trona un brad imens, încă nedecorat, iar lângă el, multe cutii din plastic pline cu ornamente.

Ochii fetei au rămas ațintiți la copacul falnic, imaginându-și cum ea, mama și tatăl ei îl umpleau cu luminițe, ghirlande și globuri. Dar imediat cum acest gând i-a traversat mintea, s-a întristat, pentru că în acea formație, familia nu era întreagă, bunica lipsea.

Bucătăria, în schimb, era un adevărat dezastru, de parcă toate ustensilele erau pentru expunere și își arătau frumusețea ori duritatea, întrebuintărea ori mărimea. Făina era ca o ninsoare suflată de un vânt năprasnic, ajunsă chiar și pe scaune, pe podea și pe fața de masă.

La fereastră, draperia avea imprimați moși și reni liberi, era agățată de un trunchi subțire și strâmb din lemn, de care mai atârnavă câteva decorațiuni.

S-a așezat pe scaun, lângă prietena ei Amy, privind rând pe rând în interiorul căinii. În lichidul

închis la culoare pluteau câte cinci bezele.

A apucat recipientul cu ambele mâini și, în timp ce încă admira interiorul, a sorbit. Își balansa picioarele înainte și înapoi, însă bunica i-a venit în minte cu mâinile în șold, spunându-i ferm să se oprească, pentru că acea mișcare nu însemna decât că îl leagă pe *ăl cu coarne*, cum se exprima ea.

— Vă mulțumesc, a spus după ce a dat toată băutura pe gât. Acum trebuie să plec. Amy, ne vedem mâine?

— Da.

— Noapte bună, a mai zis, apoi a ieșit alergând, oprindu-se în fața curții bunicii, care o privea de la fereastră cu mâinile în șold și cuvintele pregătite.

Pe timp de vară, grădina era o adevărată splendoare, zecile de flori prindeau viață pentru a-și arăta lumii culorile maiestuoase cu care au fost pictate și mireasma dulce, să fie adânc inhalată în plămâni oboșiți. Trandafirii se cățarau pe casă până sus, la ferestre, ocolind pervazul și lăsând doar parfumul dulce să pătrundă în interior. Bujorii nu erau nici ei mai prejos deschizându-și zecile de petale în fața luminii aidoma unui labirint în care albinele aveau să se rătăcească.

Curtea devenea mică și abia se mai vedeau peticele de iarbă printre multitudinea de culori. Locuința avea o bucătărie, un dormitor și un hol, iar Dalia dormea în același pat cu bunica, iar acest lucru o încânta cel mai mult. Deseori, adormea furată de poveștile bătrânei, cărora, din cauza somnului, nu le apuca sfârșitul, însă visele o ajutau să le continue așa cum dorea ea. Relația dintre cele două era mai strânsă

ca de la o mamă la fiică. Își iubea bunica. O iubea din tot sufletul și cu fiecare ocazie i-o spunea, de teamă că bătrânețea o împiedica să rețină cuvintele ei ori poate graba o făcea să nu le audă, dar ea era acolo, sărindu-i în brațe și sărutând-o pe obraji de fiecare dată.

— Copilă, copilă, a strigat la ea, mișcându-și capul din dreapta-n stânga. Unde ai umblat până la ora asta și ce e la gura ta?

— Am fost la Amy! Am băut ciocolată caldă, i-a răspuns, ștergându-se cu mâneca gecii.

— Da' ce, noi nu avem acasă? Trebuie să bei prin vecini? i-a zis zâmbind, apoi și-a deschis brațele pentru a o primi.

Au intrat amândouă în casă, unde mirosul de mâncare i-a făcut stomacul să chiorăie. Dalia s-a așezat, pregătită pentru bunătățile bunicii.

— Du-te și te spală pe mâini și șterge-te și pe pantaloni! Ești pătată de făină! Of, copilă, copilă.

— Bunico, aș vrea să stau mai mult timp cu tine, i-a zis, așezându-se din nou.

— Doar nu stăm în orașe diferite, poți veni la mine când vrei.

— Chiar și de Crăciun?

— În special atunci, însă trebuie să-ți împarți timpul, să fii și cu părinții tăi.

— Ei se au unul pe altul, tu ești tot timpul singură, nu ți-e urât ori frică?

— Frică? a zis începând să râdă, sunt cu un picior în groapă, nu-mi mai e teamă de nimic.

— Nu mai vorbi așa, nu știu ce m-aș face fără tine, a zis înghițind cu greu bucata de pâine care îi

rămăsese în gât.

— Copilă, în toată viața mea, am învățat un lucru, nu de moarte trebuie să te temi, ci de viață, că ea moare, pe când moartea nu are sfârșit.

Ochii fetei s-au umplut de lacrimi, iar bătrâna s-a grăbit să i le șteargă cu dosul palmei.

— Haide, mănâncă până nu se răcește de tot mâncarea, apoi mergem în pat și îți spun o poveste.

Capitolul 2

Ningea, însă fulgii erau mici, abia vizibili, de parcă norii s-ar fi scuturat de praf. Dalia s-a grăbit să alerge la fereastră; straturi peste straturi de nea și totul în jur era alb. Acoperișurile caselor aveau o plapumă groasă.

Oamenii au dat startul decorațiunilor de sezon. Pereții erau încărcăți cu instalații luminoase care mai de care mai bogate; nici șervețelele de bucătărie nu mai erau acum simple, ci reprezentau iarna, luna cadourilor. Pernuțele decorative au fost înlocuite cu cele cu fața moșului care zâmbea lung la oricine se încumeta să le privească.

Copacii cu crengile căzute la pământ parcă cereau ajutor, ca cineva să le scuture greutatea, iar ei să-și ridice din nou brațele mărețe spre cer.

Nu se mai vedea nici petec de verde. Totul fusese înghițit de marea de alb. Brazilii cei domestici, așa cum obișnuia fata să-i numească pe cei din curtea omului, se mândreau cu globulețele mari, în care se reflectau timid razele soarelui, făcându-le să pare mai impozante. Beteala era bine înfășurată în jurul lor, ținându-le de cald pomilor mereu verzi. Doar câteva tipuri de păsări mai zburau zgribulite dintr-o parte în alta, iar când se așezau pe firele de curent electric, zăpada curgea toată o dată, ca o linie lungă

și neîntreruptă.

În casă era tot timpul cald. Șemineul făcut de mâinile bunicului era cea mai mare avere, așa îi spunea copila bunicii ei de fiecare dată când își apropia de el mâinile aproape degerate ori când auzea cum trosneau lemnele sau când se împrăștia mirosul de măr copt.

Doar acolo îi plăcea să ia o carte în mână, să se așeze pe canapea, să soarbă dintr-un lichid fierbinte și să se lase purtată pe un tărâm nou. La bunica acasă citise prima carte de la început la sfârșit, întreruptă doar de masa de prânz.

S-a grăbit să se îmbrace, a luat în fugă o felie de pâine prăjită, în timp ce se încălța cu o mână, avea în cealaltă pâinea. Afară, bunica se chinuia să îndepărteze zăpada de pe aleea din față, iar lângă ușă avea un sac cu sare grunjoasă, pe care să o toarne cu grijă până la poartă.

— Bunico, lasă-mă pe mine să te ajut!

— Tu du-te la joacă, d-aia ai vacanță! A venit și Amy pe aici, dar dormeai.

— Bine, merg la ea.

În timp ce alerga, cu mâinile lua zăpada din cale și făcea bulgări, pe care mai apoi îi arunca cu o ură nedemnă de un suflet pur.

Mâine va trebui să trec pe acasă, se gândi. Vreau s-o conving pe mama să stau mai mult aici, dar cum să fac asta?

Ajunsă în fața ușii prietenei ei, a întins degetul spre butonul mare și negru, pe care un cerc albastru se rotea întruna, dar înainte să apese, s-a scâlâmbăit de câteva ori la cameră, crezând că doar Amy era cea care o putea vedea.

— Ai venit chiar la timp, eu cu tata vrem să mergem să luăm vreascuri din pădure, iar eu vreau să culeg conuri și crengi de brad pentru ornamentele de Crăciun. Mergi cu noi?

— Sunt deja pregătită, a răspuns zâmbind.

Tatăl lui Amy, domnul Smith, așa cum îl striga Dalia, era un bărbat înalt, cu părul scurt și mereu în toate direcțiile, de parcă atunci se trezise și tot atunci a decis să iasă din casă. Era plin de viață, mereu spunea glume la care majoritatea timpului doar el râdea, apoi, ca să le mai dea o șansă fetelor, încerca să le explice, însă farmecul era de mult pierdut. Alteori râdeau și ele, dar doar de rușine ori de insistențele lui.

O implica pe Amy în toate activitățile și făceau multe împreună, iar bucuria lor putea lumina întregul sat. Chiar dacă ninsese puternic, pădurea era mai protejată datorită brazilor care susțineau zăpada. El avea o desagă în care puneau crengi, iar fetele căutau conuri. Atenți fiecare după preocuparea lor, nu și-au dat seama când s-au distanțat unul de celălalt.

Dalia a ridicat capul din pământ abia când a realizat că nu se auzea decât respirația ei, pașii ce striveau neaua și încă un sunet pe care nu-l recunoștea. S-au uitat în jur, era singură printre copacii înalți și cu buzunarele de la geacă pline cu conuri de brad. Sunetul se auzea mai clar acum, că se concentra asupra lui. Era ca un mieunat slab, ce venea de undeva din apropiere, ca un plâns subțire, scurt și întretăiat. A ascultat cu atenție și s-a dus în direcția lui până când a văzut la poalele unui copac, într-o groapă de zăpadă, un iepure. Dacă priveai cu atenție, puteai vedea aburul ce ieșea din sângele

cald care se răspândea ca o pată de cerneală pe un șervețel. S-a lăsat în genunchi lângă el și i-a mângâiat ușor creștetul. Picioarul îi era prins într-o capcană de animale, posibil uitată de prea multă vreme acolo sau pusă de curând de o minte flămândă. Era rupt și știa că bietul animal nu ar mai fi putut alerga niciodată. Cu colțul ochiului, a văzut în stânga ei o piatră. A luat-o și, fără a spune nimic, i-a zdrobit capul dintr-o singură lovitură și abia atunci a zis:

— De acum nu vei mai suferi.

S-a ridicat brusc când și-a auzit numele strigat de mai multe voci, a lovit piatra cu piciorul, să dispară, a aruncat zăpadă cu frunze peste vietate, apoi a început să alerge spre prietena ei, uitând de buzunarele pline. Deși era strigată, Dalia nu răspundea. Ochii îi erau încă pironiți la imaginea cu iepurașul omorât de ea, și nu la picioarele care trebuiau să evite obstacolele. În calea ei era un trunchi acoperit în zăpadă, pe care ea nu l-a văzut, s-a împiedicat lovindu-se cu capul de ceva tare, dar, înainte să se facă întuneric, s-a gândit la momentul precedent și a zâmbit. Moartea aceluia animal i-a printat un zâmbet timid pe buze.

Capitolul 3

Își simțea corpul ușor, moale, de parcă nu avea niciun control asupra lui, de parcă nu-i mai aparținea. A încercat să se ridice, dar întunericul nu a lăsat-o să facă niciun pas ori să-și intre în drepturi asupra trupului ca adormit.

Totuși, se simțea zguduită, uneori se sălta, fără voia ei, în sus și în jos, ca și cum un defibrilator îi pocnea pe piept, făcând-o să tresară brutal. Apoi obrazii au început să o usture și își simțea tot spatele ud și rece.

Deodată, a deschis ochii trăgând brusc aer în piept, de parcă ceva o oprise să respire de prea mult timp. În fața ei două chipuri terorizate, cu fețele lungi, cu ochii bulbucăți și gurile deschise, o priveau cu frică. Inima i se auzea bătând prin hainele groase. În mintea bărbatului rula doar un singur gând — *cum pot explica moartea ei, era responsabilitatea mea. Eu nu am avut grijă, eu sunt vinovat.* Dar când Dalia s-a trezit, a respirat ușurat, dând culpabilitatea la o parte, împingând-o puternic cu mâna pe care apoi a folosit-o să o ajute pe față să se ridice.

— Ai dispărut, apoi te-am găsit aici, a spus în încercarea de a scoate în evidență că ea se rupsese de grup, apoi a continuat, oferindu-i preocuparea inițială. Ești bine, ce ai pățit?